

ro »Črni križ pri Hraastovcu«. Bralcem »Slov. gospodarja« je ta povest znana, zato je zanimanje za to prireditev povsod veliko. Vstopnina je zelo nizka in znaša 2 in 4 Din, tako da je omogočeno prav vsakemu, da se udeleži te gledališke predstave. Vabimo vse od blizu in daleč!

Cenjeni naročniki!

Vsem, ki ste že obnovili naročnino za leto 1934, iskrena hvala!

Vsem, ki je še niste obnovili, sporočamo sledeče:

1. Iz pravilnika o zavarovanju ste že spoznali, da je v letu 1934 zavarovan dotični celoletni naročnik, ki je vsaj tekom meseca januarja 1934 imel plačano vso naročnino »Slovenskega gospodarja« do konca leta 1934. Taka je pogodba in izjeme ne bo!

2. Težki časi in vedno večja draginja za papir, ki ga moramo uvažati, nas sili, da lista ne moremo nikomur pošiljati brezplačno. Ako ga kdo sedaj res na noben način ne more plačati, naj nam sporoči s kartico, kedaj ga bo lahko plačal, da ga počakamo. Kdor pa lista ne misli več imeti, je pa njegova dolžnost, da pove, da ga ne bo več imel. Zato naj na ovitek, kjer je njegov naslov, napiše: Nazaj, ne sprejme več! Toda tega naj nihče ne stori, ako res že ni tako skrajna sila, da bi se res ne dalo nikjer več najti za časopis, ki je vendar vsakemu kulturnemu človeku nujno potreben.

Za bodoče torej velja:

»Slovenski gospodar« bodo prejeli nadalje le oni, ki so naročnino že plačali, ali pa pišejo, da jih za naročnino počakamo. Vsem drugim bomo morali list ustaviti.

Prosimo vas torej še enkrat, da kmalu poravnate zastalo naročnino, ki znaša za celo leto Din 32.—, za pol leta Din 16 in za četrt leta 9 Din.

Uprava »Slovenskega gospodarja« v Mariboru.

nem delu, kjer so škodljivci, ki izsesavajo iz grozdja sok. Neznano je, zakaj odleti ta metulj tisoče km in vedno dalje proti severu v kraje, v katerih hombaž sploh ne prospeva, kakor n. pr. v Kanadi. Uganka te žuželke selivke še ni rešena.

Starorimska brisača.

Samo eden komad starorimske ročne tkanine so odkrili pred kratkim v povsem nepokvarjenem stanju. Gre za belo brisačo iz dobe rimskih cesarjev. Tkanina je dolga 120 m, široka 60 cm, je popolnoma slika našim

Naročajte

„Nedeljo“

konjem in je že par let sem naravnost onemogočil s pošteno barantijo ciganske mešetarije in goljufije.

Oče Ropoša so bili na domačiji Godrnje, videli, kaj in koliko poseda v Bakovcih, niso pa znali povedati: ali je Jurij oženjen ali še samec? Cigani so zopet klevetali, da ima po vseh večjih kručevskih taboriščih kar cele turške hareme. Svojo pravo ženo je napodil z bičem od hiše, kakor hitro se je pokrčil in se prepričal, da imajo Turčini prav s trditvijo: več žen bolje streže in neguje moža nego ena!

Torej le cigani so bili proti poštenju Godrnje; vsi drugi so bili odločno drugačnega mnenja. Pri splošni najboljši ljudski sodbi se ne smemo čuditi, da je bil živinski trgovec pri obisku Veržeja vsikdar gost pri Ropoševih. Ko so postali njegovi obiski pri »hauptmanu« pogostejši nego sicer, so buknile v javnost resne besede: Bogati Madžar bo presadil veržejsko cvetko na ogrska tla. Ako bo uspela snubitev, ne bo Godrnja le slobodnjak — še graščak, toliko bo posedal zemlje in suhega denarja.

Treba pribiti, da se je Jurij rad šalil v gostih s »hauptmanovo« Vido. Rad je pohvalil njeno mičnost ter postrežljivost, nikoli ni bil vsiljiv in očetu niti

Čeprav ste danes zdravi, lahko že jutri zbolite na gripi, angini itd. Mislite v tem slučaju na ASPIRIN tablete in na Bayerjev križ, ki Vam jamči za njihovo pristnost.

V. z. »JUGOFA« k. d., Zagreb, Gajeva 32. Oglas je registr. pod št. br. 437 od 10. I. 1934.

DOPISI

Limbuš pri Mariboru. V visoki starosti, stara skoro 75 let, je dne 12. t. m. zatisnila svoje trudne oči vzorna žena Marija Peršon, previtkarica, stanujoča pri svojem sinu Ivanu Peršon, skrbnemu posestniku in vrlému kršč. možu na Laznici pri Limbušu. Svojo bolezen je z največjo potrpežljivostjo prenašala in je tudi brez vsakega smrtnega boja mirno v Gospodu zaspala. Pokojnica je bila vzor prave krščanske žene in matere. Cerkev je vse življenje ljubila nad vse. Vsak prvi petek se je redno udeležila cerkvene pobožnosti in naj je bilo še tako slabo vreme. A tudi ob drugih prilikah se jo je večkrat videlo pri sv. maši v iskreno molitev zatopljeno. Prelepe majniške pobožnosti in svitnice se je udeleževala vsak dan, če ji je v to le zdravje dopuščalo. Marijo, svojo patrono, je pristrčno ljubila; zato upamo, da ji je ona to njeno ljubezen tudi obilno poplačala. Nad 40 let je skrbno gospodinjala ob

strani svojega že pokojnega moža na svojem prostranem posestvu z največjo marljivostjo in pridnostjo. Ko pa so jo jele moči zapuščati, je izročila posestvo sinu, ki ga je z ostalimi otroci k krščanskemu duhu vzgojila. Dne 14. t. m. smo jo spremili na njeni zadnji poti k večnemu počitku na limbuško pokopališče. Spreveda se je udeležila ogromna množica faranov in drugih, znak, kako so pokojno vsi ljubili in spoštovali. V lepem govoru se je od rajne ob odprtem grobu poslovil vlč. g. župnik Andrej Bračič, povdarjajoč posebno njeno veliko pobožnost, skromnost, ljubezen do cerkve in do Marije. Počivaj, draga mamica, mirno v hladnem grobu in večna luč Ti naj sveti!

Zgornja Sv. Kungota. Kljub hudi krizi v naših krajih je šolska božičnica za revne učence in učenke še razmeroma lepo uspela. Vršila se je dne 12. t. m. v šoli. 128 šolskih otrok je bilo obdarovanih z različnim blagom in božičnim kruhom v skupni vrednosti Din 2409. Iskrena zahvala gre plemenitim darovalcem: banski upravi v Ljubljani, družbi sv. Cirila in Metoda, g. trgovcu Josipu Senekoviču, gđc. trgovki Anđeli Leber, vsem blagim

omenil ni, da bi gojil kake resne namene z njegovo edinko.

In Vida sama! Kaj naj rečemo? Kje na svetu je dekle, kateremu ne prija, ako mu dvorjani boljši možki na neprisiljen, naraven način? Jurij je bil zastavne postave, po madžarsko mustačast in že tako šrbavih zob, da se mu je zatikal jezik v vrzel spodnje čeljusti pri hitrejšem pripovedovanju, katerega je dvigal v takih slučajih iz pesti zobnih šrbini z glasnim tleskom, ki je vplival zelo neprijetno na tako nežen čut, kakor ga je posedala Vida.

Sicer je pa Vida v svojem srcu že volila in bi ne bila izvolila drugače, četudi bi bil pokrit Jurij z zlatim perjem in bi mu tekla jezik kakor slavčku pri petju.

Nikakor ni prenačljeno, če zaupamo čitateljem, da sta že nagibala stara Ropoša k Godrnji, če bi ta res kedaj povprašal, in to čisto iz naravnega razloga: Madžar je bil bogataš daleč segajočega ugleda ter vpliva; zastavonoša Franc le pošten kmečki sin, ki bo nekaj šele po predaji Ropoševine.

vaščanom in vaščankam, tvornici »Zlatorog« in pekovski mojstru g. Rudolfu Smonigu v Svečini. Bog plačaj tudi cenjenemu učitelstvu za trud, ki ga je imelo s to človekoljubno prireditvijo!

St. Ilj v Slov. goricah. Vzoren viničar je bil 74letni Leopold Likavec. Ves je bil zraščan z vinogradom, ki je bil izročen njegovi skrbi. Govoril je s trstjem kakor z otroci; od zore do mraka je posvečal vse svoje odlične veščine rasti in lepoti vinograda. Delo in molitev, v tem je bila neprekinjenost njegovega življenja. 25 let je bil zvest, udan in sposoben uslužbenec šentiljskega župnika g. svetnika Evalda Vračka. V ponedeljek popoldne je bil pogreb blagopokojnega Likavca iz mariborske bolnišnice na pohreško pokopališče. Mrtvaški sprevoz je vodil šentiljski župnik g. E. Vračko, ki je svojemu zvestemu Likavcu govoril na grobu priskrbe in tople občutene poslovilne besede. Rajni je bil tudi vsa leta naročnik »Slovenskega gospodarja«. Naj v miru počiva!

Sv. Marjeta ob Pesnici. Na sedmini rajnega Gregorja Polanca so nabrali za Dijaško kuhinjo 152 Din. Bog plačaj!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Dolgo se že nisimo Trojčani oglasili, g. urednik, ne mislite, da spimo ali da smo že vsi pomrli, čeprav nas je lani, kot že 50 let ne, zapustilo 64 sofaranov; krstov smo imeli lani 46, porok 28. — Na novega leta dan smo pokopali Terezijo Sirk iz trga, teden pozneje pa Marijo Golob, družbenico dekliške Marijine družbe. Pogreba se je udeležilo nad 30 belooblečenih deklet. Pred hišo in na pokopališču so naše vrle cerkvene pevke zapele svoji sestri ganljive pesmi. V miru počivajta! — Ustanovili smo fantovski odsek Katoliške akcije, ki šteje nad 20 članov. Odsek se pripravlja za igro »Čevljar«, ki jo bo vprizoril na pustno nedeljo. Na igro že sedaj opozarjamo in domačine ter sosede vabimo, da se bodo do solz nasmejali. — Sedaj ob začetku novega leta skrbimo, da bodo v naše domove dohajali le krščanski časopisi in dobre knjige. Naročimo si tudi Mohorjeve knjige. Kdor še hoče knjige družbe sv. Mohorja iz leta 1933, jih dobi 6 knjig za 20 Din, sežite po nje! Dobite jih v župnišču. Naročimo si »Naš dom«, posebno priporočljiv list za kmečko mladino, ne pozabimo pa tu-

di našega priljubljenega »Slovenskega gospodarja«; nikakor se ne sme pri nas število njegovih naročnikov znižati, ampak znatno povečati. Proč od nas protiverski listi, sezimo le po dobrih listih in knjigah. — Obolel je naš organist g. Ernest Majhenič, ki je šele leta 1932 prišel iz celjske glasbene šole. Takoj po prihodu iz šole je zbral nad 30 pevcev in jih tedensko 2—3krat večal. Naš zbor je vsako nedeljo pri obeh službah božjih krasno in mogočno zapel. Seveda je še zboru tu pa tam kaj manjkalo, a s pogostimi vajami se vsak nedostatek popravi. G. organistu želimo skorajšnjega okrevanja, njegovim pevcem pa vztrajnosti. — Obiskali so nas tudi te dni kurji uzmoviči; pri posestniku Pučku v trgu so pokradli 11 kokoši. Orožništvo stvar preiskuje.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Pa naj še kdo reče, da je Sv. Trojica zakotna vas! Kaj še! Daleč naokoli znani trg je! Saj ima pošto s telegrafom in celo telefonom in še druge važne iznajdbe 20. stoletja. Vendar pa se zdi, da ta pošta s tolikim obratom ne zadostuje več naši fari, ali pa je morda tudi današnja kriza mnogo pripomogla k temu, da so si nekateri ljudje umislili nov način, kako čim hitreje dobiti kake vesti, četudi izmišljene, ter jih kar mogoče hitro razširiti do slednjega kota trojiške fare. Ta nov način, če ga smemo tako imenovati, je one vrste pošta, katere glayni organ je oni del človeškega telesa, ki je vedno moter, dasiravno je pod skrbno streho in ima svoj sedež za močno ograjo zob. Seveda pa ta važni organ veliko preveč sili preko ograje in se najraje giblje v času, ko ni potrebe, v času pa, ko je potreba, da bi ga spravili v delo, pa navadno trdovratno miruje in uživa zasluženi počitek, ki si ga je s pretirano vneto opravljanja krvavo zaslužil. Vest, ki jih ta pošta raznaša po fari, so tako malo resnične, kakor malo je verjetno, da bo človek kdaj postal absolutno razumski gospodar nad tem upornim porednežem. Da je temu tako, se navaja v dokaz dejstvo, kako se je okoli novembra l. t. raznesla po župniji vest, da so pripeljali v trojiški samostan neko na smrt bolno osebo. Vsak, ki le malo uporablja svoje možgane, bo takoj ugovarjal, češ: nevarno ali celo na smrt bolnih ljudi pač nikamor ne prevažajo. Le, če je še kaj upanja, da ozdrave, jih spravijo v

bolnico. Take bolnice pa še zaenkrat Trojica nima. Pa tudi trojiški samostan ni namenjen za bolnico, kjer bi tuji čakali na smrt ali pa na ozdravljenje. Pa ta vest, ki je popolnoma neutemeljena, še nekaterim ne zadostuje. Raztrosili so novico, da je dotična oseba že v smrtnem boju, da so jo po prevozu spravideli, da so ji prižgali svečo, ki naj bi ji svetila preko temnega praga smrti v jasno večnost. In še mnogo drugih govoric kar dežuje. No, oseba, ki je že dalje časa ni pri Sv. Trojici, naenkrat umira v trojiškem samostanu. V kakšno smešnost zabodi človek, ki noče trezno uporabljati svojih možgan, vda pa se slepemu gonu svojega jezika! Vest o mrtvaški sveči bi se dala takole razložiti: Mogoče se je kaki butici, ki ima posebno »skrb in sočutje do bolnikov«, sanjalo. V svojih mučnih sanjah je gledala vsega izčrpanega bolnika, kako umira in še v zadnjem hipu pridrvi rešilni avto ter odloži v trojiškem samostanu z življenjem in smrtjo se borečega človeka. Vse to se godi ponoči in v temi je treba luči, sicer bi se lahko zgodilo, da bi prevozniki, ki samostanskega poslopja ne poznajo, zanesli »na smrt bolno osebo« kam v kuhinjo, klet ali pa celo na podstrešje. Luč so morali imeti! Ko se taka sanjava butica zbudi, hitro naobrbe svoje grozne sanje na kako osebo ter jo obsodi na smrt. Iz navadne petrolejke pa, ki jo še rabimo v krajih, kjer ni elektrike, se v glavicu z bujno domišljijo poraja grozna misel na mrtvaško svečo ter jo potisne v roke osebi, ki ji je v sanjah blodila po trdni glavi. Sanje so velika reč, enakovredne resničnemu dejstvu in jih je treba obesiti na veliki zvon, ter raztrobiti kot dovršen čin. — To je samo drobec od onih vest, ki se trosijo z mrzlično naglico po trojiški fari. Oseba, ki služi kot predmet tolikemu poslu nekaterih »za opravljanje vnetih oseb«, prosi, naj se s temi praznimi govoricami enkrat za vselej preneha. Če že nimajo toliko sočutja do bolne osebe, potem naj vsaj prihranijo nepotrebne skrbi bitjema, ki s trpečo osebo najbolj čutita.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Tik pred Božičem se je za vedno poslovila od nas Liza Pulko, kmetica-užitkarica-vdova v Sv. Lovrencu, stara 58 let. Bila je sestra blagopokojnega g. dekana Martina Medveda, ki je bil uprav dva meseca pred njo pokopan v Laporju. — Dne 10. t. m. smo spremili v cerkev in

Da niso bili obiski Godrnje v Veržaju pri Ropoševih samo kupčijskega ter prijateljskega značaja, ampak so koreninili v globokejših namenih, se je pokazalo hitreje, nego bi bil kdo pričakoval ali mislil.

Jurij je bil zopet v gostih pri »hauptmanovih« čez noč. Drugo jutro je oddirjal na konju, kakor bi ga podil sam zlodej. Pri galopu skozi trg je psoval vsem prokletim Veržajcem očete in majke. Celo gnezdo ga bo pomnilo dolga leta! Jurjeve kletvice so si tolmačili Veržajci v tem smislu, da si je osmodil preveč zaljubljenega mustače pri Vidi, čeravno bi ga bila videla stara dva rada kot zeta in združitelja premoženja na obeh straneh Mure.

Poleg očeta in matere je zvedel iz Vidinih ust še Franc, da jo je poprosil ogrski mustačar ono jutro resno za spremstvo na življenski poti, ko je že imel zagotovilo iz ust staršev. Ona — Vida — mu je povedala na kratko, da nikoli, ker je že oddana in ji je obluba svetost!

Še cigan stari Marko Brajdič je zvedel za Jurjevo zavrnitev. Stopil je k očetu Karlu in mu zašepetal na uho, da je ravnala Vida prav. Zapaljeni

Oger je tolovajski glavar, mohamedanski babjek in spada že davno na najvišje vislice in nikakor ne kot zakonski mož ob stran krščanske Veržejke! Za pohvalo lastne hčerke je sunil gospodar Ropoša cigana, da je padel na zobe. Na tleh ležečega je brcal in bruhal vanj vse vraže in hudiče, ki so preslepili po ciganski coprniji njegovo edinko, da bo rajši kmetica nego graščakinja!

Opsovani, obrčani in s hudobci vred na dno pekla pregnani Marko Brajdič se je zmuzal previdno po vseh štirih iz Ropoševga dvorišča. Zunaj na cesti se je šele upal postaviti na noge. Ciganske besede je streljal na glas proti nebu, tolkel z nogo ob tla, pljuval na levo ter desno, grozil s pestjo proti Ropoševini in se zaklinjal ob koncu trga v slovenščini, da ga bo že pomnil kmetavzarski rovtar Ropoša! Hotel mu je oteži iz roparskih krempljev otroka; prejel je mesto hvaležnosti s kletvicami spremljane brce!

(Dalje sledi.)

otiračem in opremljena na vsakem koncu s »franzami«. Brisačo so uporabili kot ogrinjalo za mrtvaško žaro, ki je bila zapečatená ter napolnjena z balzomom iz kafe. Balzami je povzročil, da tkani na ni razpadla in se je ohranila do danes. V tem posebnem slučaju je vsebovala žara preostanke človeških kosti, katere so zbrali po sežganju mrlja. Navada balzimiranja trupla je bila v starem Rimu zelo redka. Zakaj so napolnili žaro, v kateri so bili koščeki kosti, še z balzomom, je nepojasnjeno. Dragoceno najdnino so oddali v muzej za starinoslovje v Rimu na ogled.

Sirite „Slov. gospodarja“!